

Pánium – Huszonháromas szám

A szövetségkötés után csalárdul fog cselekedni.

Jeff Pippenger

2026-03-20

Dániel 11:24 a „idő” szóval azonosítja azt az időszakot, amelyben a pogány Róma legfőbb hatalomként uralkodott. Az „idő” a prófétai alkalmazásban 360 évet jelöl, és ezek az évek az ókori történelem legismertebb tengeri ütközeténél, az actiumi csatánál kezdődtek Kr. e. 31-ben. Voltak más tengeri csaták is, amelyek nagyobbak voltak és stratégiaiag kifinomultabbak, de Actium volt a leginkább emblematisztikus tengeri ütközet a Marcus Antoniuszhoz és Kleopátrához fűződő kapcsolata révén. Történelmi jelentőségében hasonló a berlini fal összeomlásához, Dániel 11:40 beteljesedéseként, valamint a szeptember 11-i ikertornyokhoz, a Jelenések könyve 18. fejezetének beteljesedéseként; mert amikor Isten kiválasztja azokat a történelmi eseményeket, amelyek beteljesítik prófétai Igéjét, azt oly módon teszi, hogy a lehető legszélesebb közönség figyelmét felkeltse.

És miután szövetséget kötöttek vele, csalárdul cselekszik; mert felvonul, és kevés néppel is megerősödik. Békesség idején behatol még a tartomány legtermékenyebb vidékeire is; és olyat cselekszik, amit sem atyái, sem atyáinak atyái nem cselekedtek; zsákmányt, prédát és gazdagságot szór szét közöttük; sőt terveit az erősségek ellen irányítja, de csak egy ideig. Dániel 11:23, 24.

Uriah Smith a huszonharmadik versben szereplő Róma és a Makkabeusok közötti szövetségre vonatkozó megfigyeléseit azzal zárja, hogy megjegyzést fűz a versben említett kis néphez.

„Abban az időben a rómaiak még kis nép voltak, és csalárdul, illetve ravaszsággal kezdtek eljárni, amint azt e szó jelentése mutatja. Ettől a ponttól kezdve pedig állandó és gyors felemelkedéssel jutottak el a hatalomnak arra a magaslatára, amelyet később elértek.

„[A huszonnegyedik vers idézve].”

„A szokásos mód, ahogyan a nemzetek Róma napjai előtt értékes tartományokhoz és gazdag területekhez jutottak, a háború és a hódítás volt. Rómának most olyat kellett tennie, amit sem az atyák, sem atyáik atyái nem tettek; tudniillik békés eszközökkel megszerezni ezeket a birtokokat. Most vezetett be az addig ismeretlen szokás, hogy királyok végrendeletileg a rómaiakra hagyják királyságaikat. Róma ily módon nagy tartományok birtokába jutott.”

„És akik ily módon Róma uralma alá kerültek, nem csekély előnyt merítettek ebből. Jósággal és elnézéssel bántak velük. Olyan volt ez, mintha a zsákmányt és a prédát osztották volna szét közöttük. Ellenségeiktől védelmet élveztek, és békében és biztonságban nyugodtak a római hatalom oltalma alatt.

„E vers utolsó részével kapcsolatban Newton püspök azt az értelmet adja, hogy az erősségekből, nem pedig azok ellen irányuló terveket jelez előre. Ezt tették a rómaiak hét halmú városuk erős erősségéből. „Még egy ideig”; kétségtelenül prófétai időről van szó, 360

évről. Mely időponttól kell e éveket számítani? Valószínűleg attól az eseménytől, amelyet a következő vers tár elénk.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 272, 273.

Smith folytatja, és az i. e. 31-ben vívott actiumi csatát jelöli meg a háromszázhatvan év kezdőpontjaként. A huszonötödik vers idézése után Smith a következőket állítja.

„A 23. és 24. versek elvezetnek bennünket a zsidók és a rómaiak közötti szövetség, Kr. e. 161, utáni időbe, arra az időszakra, amikor Róma egyetemes uralomra tett szert. Az előttünk álló vers most egy erőteljes hadjáratot tár elénk a dél királya, Egyiptom ellen, valamint egy nevezetes ütközet bekövetkeztét nagy és hatalmas seregek között. Vajon történtek-e ilyen események Róma történetében körülbelül ebben az időben? — Történtek. A háború az Egyiptom és Róma közötti háború volt; az ütközet pedig az actiumi csata volt. Vegyük röviden szemügyre azokat a körülményeket, amelyek ehhez az összeütközéshez vezettek.”

„[Marcus] Antonius, Augustus Caesar és Lepidus alkották azt a triumvirátust, amely megesküdött Julius Caesar halálának megbosszulására. Ez az Antonius Augustus sógora lett, amikor feleségül vette nővérét, Octaviát. Antonius államügyekben Egyiptomba küldték, de áldozatul esett Kleopátra, Egyiptom kicsapongó királynője fortélyainak és bájának. Oly erős volt a szenvedély, amelyet iránta táplált, hogy végül az egyiptomi érdekek mellé állt, Kleopátra kedvéért eltaszította feleségét, Octaviát, tartományt tartomány után adományozott az utóbbinak kapzsisága kielégítésére, diadalmenetet Alexandriában, nem pedig Rómában ünnepelt, és egyéb módokon is olyannyira megsértette a római népet, hogy Augustusnak nem esett nehezére rávenni őket arra, hogy készségesen háborúba bocsátkozzanak hazájuk e ellensége ellen. Ez a háború látszólag Egyiptom és Kleopátra ellen irányult; valójában azonban Antonius ellen folyt, aki ekkor már az egyiptomi ügyek élén állt. És viszályuk valódi oka — mondja Prideaux — az volt, hogy egyikük sem tudott megelégedni a római birodalomnak csupán a felével; mert miután Lepidust eltávolították a triumvirátusból, immár közöttük dőlt el a kérdés, és mivel mindegyikük elhatározta, hogy az egészet birtokába veszi, a háború kockáját vetették el annak birtoklásáért.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 273.

Prófétai értelemben az actiumi csata a vasárnaptörvényt azonosítja, mert azt a három földrajzi akadály közül a harmadik legyőzése képviselte, amely megalapozta a pogány Róma „egyetemes uralmát”, amint azt Smith leírja. Miként a pogány Róma esetében, úgy akkor kezdődött a pápai Róma „egyetemes uralma” is 538-ban, amikor a pápai Róma harmadik akadályát eltávolították Róma városából. Ez a két tanú a vasárnaptörvényre mutat rá ott és akkor, amikor a modern Róma legyőzi a bibliai prófécia hatodik és hetedik királyságát is, és ezzel legyőzi a maga harmadik akadályát; ily módon negyvenkét jelképes hónapra megalapítva „egyetemes uralmát”.

És adatott neki egy száz, amely nagy dolgokat és káromlásokat szólt; és adatott neki hatalom, hogy negyvenkét hónapig cselekedjék. Jelenések 13:5.

Róma Egyiptom ellen

Augustus Róma részéről Egyiptom és Kleopátra ellen viselt háborújának profétai dinamikáját Marcus Antonius lázadása indította el, és e profétai dinamikáknak profétai szükségszerűséggel azokat a profétai dinamikákat kell jelképezniük, amelyek a vasárnapi törvénynél jelennek meg.

Actiumnál Róma legyőzte Egyiptomot, egy olyan hatalmat, amely egy lázadó férfi és egy szentségtelen asszony szövetségéből állt. Antonius és Kleopátra szövetsége az egyház és az állam összekapcsolódása. Actiumnál Ágoston Rómája legyőzött egy olyan hatalmat, amelyet az egyház és az állam szentségtelen összefonódása jelképezett.

A Fenevad képmása

Kleopátra egy megromlott egyházat jelképez, amely Antoniusszal, Róma jelképével áll szövetségben. Kapcsolatukban Kleopátra volt az uralkodó fél, amint azt Uriah Smith is bemutatta, amikor kijelentette, hogy Antonius „Kleopátra, Egyiptom feslett királynőjének mesterkedései és bűbája áldozatává esett.” Az egyház és az állam Antonius és Kleopátra által jelképezett szövetsége Kleopátrát a kapcsolatban uralkodó hatalomként azonosította; így az egyház és az állam kapcsolatuk által ábrázolt egyesülése megfelel a fenevad képmása meghatározásának — vagyis az egyház és az állam olyan egyesülésének, amelyben a nő uralja a kapcsolatot. Actium az elközelgő vasárnaptörvény előképe volt.

Augustus a pápai hatalmat jelképezi, amely a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvény idején meghódítja az Egyesült Államokat. Marcus Antonius a földvadállat republikánus szarva, Kleopátra pedig a protestáns szarv. Antonius és Kleopátra egyesülnek, és a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvény idején sárkányként szólnak. Mind Kleopátra, mind Antonius egy sárkányi hatalom jelképei, és amikor a vasárnaptörvényt teljesen egyesülnek, sárkányként szólnak.

Sárkányok

Mind Görögország, mind Egyiptom prófétikusan egy sárkányi hatalmat jelképez, és Antonius is egy sárkányi hatalmat képviselt. Egyiptom volt a dél Dániel tizenegyedik fejezetében, Görögország pedig a nyugat. Egyiptomot I. Ptolemaiosz foglalta el, miután Nagy Sándor királysága négy részre szakadt. I. Ptolemaiosz ezután a dél első prófétikus királya lett, Kleopátra pedig az utolsó ptolemaioszi uralkodó volt Egyiptomban. Ptolemaiosz Makedóniában született, Nagy Sándor szülőföldjén.

Makedónia Észak-Görögországban feküdt, és azt állította, hogy ősei a görög mitológia hőseitől származnak. A dél-görög városállamok a makedónokat barbárabbaknak tekintették, mint Dél-Görögország hellénjeit. A makedónok monarchiában éltek, míg a déli városállamok (poleiszok), mint Athén, Spárta, Théba, Korinthosz stb., Dél- és Közép-Görögországban, valamint az égei-tengeri szigeteken helyezkedtek el. Ezek a poleiszok gyakran demokratikus, oligarchikus vagy vegyes kormányzati formával bírtak, míg Makedónia központosított monarchia volt erős királyi dinasztiával (az argéadák). Mindazonáltal valamennyien hellének voltak, és amikor Róma megjelent a történelem színpadán, a helléneket görögöknek nevezte. Kleopátra volt az utolsó ptolemaioszi uralkodó, aki az északi királyság uralkodó görög törzset képviselte Makedónia, vagyis Észak-Görögország területéről.

A Dél királya

Kleopátra volt a Ptolemaioszi királyság utolsó uralkodója, amely I. Ptolemaiosszal kezdődött, amikor Sándor birodalma négy részre oszlott. Az actiumi csatában a Ptolemaioszi királyság, a szó szerinti déli király, eljutott a végéhez. A déli király következő megjelenési formája a lelki Egyiptom volt, amelyet a francia forradalom történetében az ateista Franciaország képviselt.

És holttesteik a nagy város utcáján hevernek majd, amelyet lelki értelemben Sodomának és Egyiptomnak neveznek, ahol a mi Urunkat is megfeszítették. Jelenések 11:8.

A szó szerinti Egyiptom volt a szó szerinti déli király Alexandrosz birodalmának felosztásával összefüggésben, a lelki Egyiptomot azonban a prófétai jellegzetességei alapján jelképezi a déli király, nem pedig valamilyen szó szerinti földrajzi irány.

Dél és Nyugat

Kleopátra, mint a királyság utolsó ptolemaioszi uralkodója, prófétai értelemben kettős hatalom volt: görög (nyugati) és egyiptomi (déli); míg a következő, majd pedig a déli király szellemi megfelelője Franciaország lenne, ugyancsak kettős hatalomként, amely a Jelenések tizenegyedik fejezetében Egyiptomként és Szodomaként jelenik meg. Szodoma kicsapongása összhangban áll a nyugat Kleopátrájának kicsapongásával, és a dél Kleopátrája összhangban áll Egyiptom ateizmusával. A déli király utolsó szó szerinti megnyilvánulásának kettős természete egybeesett a déli király első szellemi megnyilvánulásával.

Az actiumi csata Antónius római sárkányának és Kleopátra déli és nyugati sárkányának szentségtelen szövetsége volt. Antónius és Kleopátra egyházat és államot jelképeznek, így Actium Augustus, Róma ura általi meghódítása olyan győzelmet jelképez, amelyben Róma felülkerekedik egy szentségtelen kettős szövetségen, amely a fenevad képét előképezi. Háromszázhatvan évvel később, Dániel 11:24 beteljesedéseként, Konstantin Rómát keletre és nyugatra osztotta, a római asszonyt nyugaton hagyva, a római férfit pedig keletre helyezve. A dél és a nyugat meghódítása az Actiumi csatában előképezte a kelet és nyugat megosztását egy háromszázhatvan éves „idő” múltán. Egy korábbi találkozás alkalmával Antóniusnak adták Kelet-Rómát, Augustusnak pedig a Nyugatot, így Actium egyesítette keletet és nyugatot, de csak egy „időre”.

Kr. e. 31 és 330

Jézus mindig a kezdettel szemlélteti a véget, ezért Actium Kr. e. 31-ben történt meghódítása előképezi a birodalom keleti és nyugati részre való felosztását 330-ban. A Kr. e. 31-ben történt actiumi esemény annak az ómegának az alfája volt abban a 360 évben, amely 330-ban zárult le. Mind Kr. e. 31, mind pedig 330 a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvényt jelképezi, amint azt Dániel tizenegyedik fejezetének tizenhatodik és negyvenegyedik verse ábrázolja.

Egy másik jelkép

Római Antonius, aki a dél és a nyugat Kleopátrájával állt szövetségben, a fenevad képmásának kettős egységén belüli hármasszövetséget jelképezi. A kereszt ugyancsak összefügg a vasárnapi törvénnyel, és ezért Actiummal és 330-cal is. A keresztnél az egyház és az állam kettős egységét az jelképezi, hogy a zsidók (a megromlott egyház) Rómával (az állammal) egyesülve meggyilkolják

Krisztust. A keresztnél e szövetség harmadik résztvevőjét Barabbás jelképezi, egy hamis Krisztus, akinek neve azt jelenti: „az atya fia”. Barabbás jelképesen hamis próféta, amikor Krisztussal, az igaz prófétával állítjuk szembe. Róma Antonius volt, a dél és a nyugat Kleopátrája pedig a zsidókat és Barabbást jelképezte.

A kereszt Illéssel is összhangban áll a Kármel hegyén, ahol a választás arról szólt, ki az igaz és ki a hamis próféta. A hamis próféta akkor kettős jelkép volt: egyrészt a Baál prófétáiból, másrészt a berket szolgáló papokból állt. Baál férfi istenség, a berket szolgáló papok pedig Astarótot, a női istenséget képviselték. A keresztnél a zsidók Astarót, a női istenség voltak, Barabbás pedig, a Fájdalmak Férfiának hamisítványa, a férfi istenség, Baál volt.

Kleopátra egyaránt a dél királynője és a nyugat királynője volt. Antonius Róma képmása volt, része annak a hármasság trümfirátusnak, amely megesküdött Julius meggyilkolásának megbosszulására. Julius huszonhárom seb által bekövetkezett halála a pápaság halálos sebének jelképezte 1798-ban, Dániel 11. fejezetének negyvenedik verse beteljesedéseként. Augustus Actiumnál e halálos seb meggyógyulását jelképezi. A seb akkor gyógyul meg, amikor Antonius és Kleopátra meghalnak. Antonius és Kleopátra a fenevad képét jelképezik az Egyesült Államokban, amely egy hármasság prófétai entitás, s a földből feljövő fenevadból és annak két szarvából áll. Antonius az egyik rész, Kleopátra pedig a másik két részt jelképezi. Akár Antonius Rómájáról, akár Kleopátra Egyiptomáról és Görögországról van szó, együtt halnak meg a vasárnaptörvényénél, amikor a bibliai próféciák hatodik királysága véget ér. Próféta értelemben Kleopátra Antoniushoz való viszonyában az egyházi mesterkedés és az állami mesterkedés elegyét jelképezi, amelyben az egyházi mesterkedés elcsábítja és irányítja az állami mesterkedést.

A Második Halál Előképe

Egy másik prófétai szinten Kleopátra Julius Caesarhoz és Marcus Antoniusához fűződő kapcsolata azt a két alkalmat jelképezi, amikor Kleopátra egyházi mestersége kapcsolatban áll a Római Birodalom állam mesterségével. Julius 1798-ban, első jelképes halálakor hagyta el őt, Dániel tizennegyedik fejezete negyvenedik versének beteljesedéseként; majd segítség nélkül jut végére Actiumnál, Dániel tizennegyedik fejezete negyvenötödik versének beteljesedéseként. A negyvenedik vers az alfája első halálos sebének, amelynek meg kell gyógyulnia, a negyvenötödik vers ómegája pedig az a pont, ahol második és végső halálát elszenvedi.

Miként a tizenhatodiktól a huszonkettedik versig terjedő szakasz négy római hatalmának esetében, Kleopátrának mint bibliai szimbólumnak is egynél több jelentése van, a szövegkörnyezettől függően. Julius 1798-ban hagyta el őt, amikor a királyi támogatás megszűnt, majd halálos sebe a vasárnaptörvényénél meggyógyul; végül azonban a Jelenések könyve tizenhetedik fejezetének tíz királya tűzzel pusztítja el őt, amikor második és végső halálával találkozunk.

Kleopátra annak a kettős természetnek a jelképe, amelyet a fáraó Egyiptomának ateizmusa és Görögország vallásfilozófiája képvisel. Kettős természete Egyiptom államférfiúi mesterségét és Görögország egyházi mesterségét jelképezi. A görög vallásfilozófiát Athéné görög istennő képviseli, akit a Parthenónnak nevezett templomában szobor formájában helyeztek el. Athéné a bölcsesség jelképe, és mint nő az emberi nevelés vallását képviseli, szemben az isteni neveléssel.

Az Egyesült Államok két szarva a republikanizmus és a protestantizmus, amelyeket Franciaországban Egyiptom és Sodoma jelképezett előre. Egyiptom az állami mesterkedést, Sodoma pedig az egyházi mesterkedést jelenti; így a republikanizmus Egyiptommal, a protestantizmus pedig Sodomával áll összhangban. A republikanizmus Egyiptom, a protestantizmus pedig Sodoma és Görögország. Az emberi oktatás jelképe a görög istennő, Athéné, akinek temploma a Parthenón volt, amelynek modern kori megfelelője a Tennessee állambeli Nashville Parthenón-temploma. A romlott egyház jelképe, amely a vasárnaptörvény idején az Egyesült Államokban a republikánus szarvhoz igazodik, Kleopátraként, Astartéként, Salomeként és Sodomaként van ábrázolva.

Kleopátra a fáraó ateizmusát és a görögök vallását ábrázolja. Az ateizmus filozófiáját kísérő vallás a görög műveltség imádása. Jézus mindig a véget a kezdettel szemlélteti, és a kertben álló fa, amelyről enni tilos volt, a jó és a gonosz tudásának fája volt, amely a görög filozófia vallását jelképezi, amit White testvér „felsőbb oktatásnak” nevez. Ez azonosítja és hangsúlyozza Kleopátra görög bölcsességvallását mint az igaz nevelés megrontott és hamisított ellenképét a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelemben.

Nashville-t, Tennessee államot „a dél Athénjének” nevezik, és Kleopátra volt a dél utolsó szó szerinti királynője. A dél utolsó királynője előképe volt a dél következő és első lelki királyának, amely az ateista Franciaországban teljesedett be. Az ateista Franciaország az Egyesült Államokat jelképezi, ahol Nashville-ben, Tennessee államban, „a dél Athénjében” jelképesen megjelenik Athéné istennő Parthenón-temploma. A templom Nashville-ben, a West End 2500 alatt található. A huszonötös szám Máté huszonötödik fejezetének három példázatában a bezárt ajtót jelképezi. Kleopátra mint a „dél” és a „nyugat” királynője egyaránt a dél Athénjében jut „végére”.

Actiumra, Kleopátrára, Augustusra és Antoniusra vonatkozó ezen megfontolások után visszatérünk Dániel tizenegyedik fejezetének huszonnegyedikről harmincadik verséig. Talán a szakasz leghomályosabb része az, amikor egy asztalnál ülve hazugságokat szólnak.

És e két királynak szíve a gonoszságra hajlik, és egy asztalnál hazugságokat szólnak; de ez nem sikerül, mert a vég még az elrendelt időben lesz. Dániel 11:27.

A versben kijelölt idő a 330, a huszonnegyedik vers „idejének” vége. A kijelölt idő az Egyesült Államok számára a vasárnaptörvényt jelképezi, és egyúttal a világ számára az emberi kegyelemidő lezárulását is jelenti. A vasárnaptörvény előtt a két király, akiknek szívük a gonoszságra irányult, egy asztalnál szólnak majd hazugságokat egymásnak. A Dániel tizenegy tizenhatodik és negyvenegyedik versében szereplő vasárnaptörvény előtt két király egy asztalnál hazugságokat szól, de hazugságaik nem boldogulnak. Kik az a két király, akik hazugságokat szólnak egymásnak? Mielőtt erre a gondolatra felelnénk, emlékeztetni szeretnék bennünket néhány jelképre, amelyekkel e sorozatban korábban már foglalkoztunk.

A négy római uralkodó különféle prófétai jelképeket képvisel attól függően, milyen összefüggésben tekintjük őket. Jóllehet római uralkodók, jelképként lényegében az ókori Júda prófétai történelmét ábrázolják, amint a Szeleukida-uralom alól a rómaiak uralma alá került.

Pompeius hadvezér volt, és a következő három római uralkodó mind Caesar volt. Julius Augustushoz viszonyítva két hármas egységet képviselt a két triumvirátussal, az első nem hivatalos, a második hivatalos volt. Mind a négy uralkodó bizonyos összefüggésekben a vasárnaptörvényt jelképezi. Pompeius meghódította a dicsőséges földet, Julius, akit huszonhárom szúrt seb jelképez, az első angyal, mert ő az első Caesar, és a harmadik angyalt mintázza, amely Tiberias volt. Tiberias a keresztnél, amely a vasárnaptörvény, szintén a huszonhárommal van ábrázolva, mert a huszonhárom az engesztelést jelképezi; és a kereszt Krisztus munkájának leglényegesebb része abban, hogy istenségét a mi emberségünkkel egyesítse. Így Julius és Tiberias az első és a harmadik üzenet, amelyet a huszonhárom jelképez.

Julius nem volt az a romantikus alak, amilyennek gyakran ábrázolják a hollywoodi történetekben; könyörtelen ember volt, akit a hatalomvágy fűtött. Tiberias rosszabb volt Juliusnál, mert hitványságáról maga az igever is szól, hiszen a héber ábécé utolsó betűje huszonkettő, az első betű pedig egy. Az alfa kisebb, mint az ómega, és Tiberias hitványsága a huszonkettedik versben található, amely a héber ábécé utolsó betűje, s a Julius és Tiberias által jelképezett két hitvány személy között Augustus állt. Augustus Róma hatalmának és tekintélyének dicsőséges csúcspontját jelképezi. Az első és a harmadik üzenet ellentétéként a tizenhármas betű képviseli, amely a lázadás jelképe. Augustus úgy biztosította királyságát, hogy leverte Antonius és Kleopátra lázadását, Róma történelmének leghíresebb lázadását.

Augustus az a római hatalom, amely legyőzte a harmadik akadályt, és ezzel a vasárnaptörvényt jelképezte, továbbá az a római hatalom, amely a Jelenések könyve tizenharmadik fejezetének lázadásáról szóló negyvenkét jelképes hónapja alatt uralkodik. Amikor a vasárnaptörvény elé helyezzük, Pompeius egyszerre 1798 és 1989, így Pompeius Antiochus Magnus jelképe, amint lezárja a negyedik szíriai háborút Kr. e. 219-től 217-ig, a tizenegyedik fejezet tizedik versének beteljesedéseként. Julius Caesar ezután a tizenegyedik és tizenkettedik versekkel, valamint a határvidék csatájával, a ráfiai csatával azonosul Kr. e. 217-ben. Ott Julius szintén Antiochus Magnus, és Augustus Caesar is Antiochus Magnus a tizenötödik vers paniumi csatájában. Azután a tizenhatodik versben Tiberias a vasárnaptörvény, de ő nem Antiochus Magnus, mert ott ő Pompeius, mivel Jézus mindig a kezdet által szemlélteti a véget. Ez a vers a Szeleukida Birodalom végét jelöli, amely előképezi az Egyesült Államok végét mint a bibliai prófécia hatodik királyságát.

A négy római uralkodó további megfélemltetései is elvégzendők, és ez a vonal a negyvenedik vers rejtett történetét ábrázolja. A huszonharmadik vers makkabeusi vonala szintén a negyvenedik vers rejtett történetét szemlélteti. Ezután a huszonnegyedik versben a pogány császári Róma története egy időtartam által van bemutatva — háromszázhatvan év által. A római történelemnek a huszonnegyedik verstől a harmincadik versig terjedő vonala szintén a negyvenedik vers rejtett történetének szemléltetése. Ez a harmincegyedik versben ér véget, amikor a tárgy a pogány Rómáról a pápai Rómára változik. A pogány Róma továbbra is jelen van a versben, de ott már nem mint a bibliai prófécia negyedik királysága van ábrázolva, hanem mint az a politikai hatalom, amely 538-ban a pápaságot a trónra emelte. 538-ban a pápaság vasárnaptörvényt adott ki, így a harmincegyedik vers a tizenhatodik és a negyvenegyedik versekkel áll összhangban. A huszonnegyedik vers bevezette az actiumi csatát és az e vonallal kapcsolatos történelmet.

A huszonnegyedik vers azt az időpontot azonosítja, amikor a pogány Róma háromszázhatvan éven át kezdett legfőbb uralmat gyakorolni, majd a harmincegyedik versben a pápai Róma kezd legfőbb uralmat gyakorolni ezerkétszázhatvan éven át. A sor kezdete és vége Krisztus aláírását hordozza, az Alfáét és az Ómegáét. Ezekben a versekben Márk Antonius, Kleopátra és Augustus Caesar történetét látjuk. A tizenhatodik versben a pogány Róma Kr. e. 65-ben meghódította a Szeleukida Birodalmat, majd Kr. e. 63-ban Júdát. Az actiumi harmadik akadály Kr. e. 31-ben Egyiptom királyságának végét jelölte, amint ezt előképezte a szeleukidák első akadály Kr. e. 65-ben. Ismét az Első és az Utolsó aláírását találjuk. Kr. e. 65 volt a három akadály közül az első, és az északi király meghódítását jelképezte, Kr. e. 31 pedig a három akadály közül a harmadik volt, és a déli király meghódítását jelképezte. Júda, mint a három akadály közül a középső akadály, polgárháborúban állt Jeruzsálem falain belül, amikor Pompeius Kr. e. 63-ban megérkezett. A második akadály a lázadás jelképe.

538-ban a pápai Róma előtt álló harmadik akadályt kiűzték Róma városából. Ez az akadály a gótok voltak, és ekkor vette kezdetét a bibliai prófécia ötödik királysága; éppen ott, ahol a negyedik királyság véget ért. És miként a negyedik királyság a maga harmadik akadályánál kezdődött, Egyiptom királysága vereséget szenvedett, amint azt a Szeleukida királyság első akadály előképezte. Ez azonosítja, hogy a huszonnegyedik verstől a harmincadik versig található prófétai bizonyásgtétel egy olyan vonalat képvisel, amelyet a negyvenedik vers rejtett történelmében is el kell helyezni. Ezért alapvető fontosságú figyelembe venni azokat a különféle prófétai összefüggéseket, amelyeket Marcus Antonius, Kleopátra, Julius Caesar, Pompeius és Augustus Caesar képviselnek.

Vajon a huszonnegyediktől a harmincadik versig terjedő szakasz leghomályosabb része az, amikor egy asztalnál ülve hazugságokat szólnak?

És e két király szíve gonoszságra törekszik, és egy asztalnál hazugságot szólnak; de nem lesz annak sikere, mert a vég még az elrendelt időre marad. Dániel 11:27.

Uriah Smith a két királyt Marcus Antoniusként és Augustus Caesarként azonosítja.

„A huszonhetedik vers idézete”

„Antonius és Caesar korábban szövetségben álltak. Mégis, a barátság leple alatt mindketten az egyetemes uralomra törtek, és azért fondorkodtak. Kölcsönös tiszteletükre és egymás iránti barátságukra vonatkozó kijelentéseik képmutatók szavai voltak. Hazugságot beszéltek egy asztalnál. Octavia, Antonius felesége és Caesar nővére, amikor Antonius elvált tőle, kijelentette Róma népének, hogy kizárólag abban a reményben egyezett bele a házasságba vele, hogy az Caesar és Antonius közötti egység zálogául szolgál majd. Ám ez a terv nem sikerült. Bekövetkezett a szakadás; és az abból következő küzdelemben Caesar teljes győzelmet aratott.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 276.

Amikor Octavia felismerte, hogy Antoniuszal kötött házassága az egység záloga volt, ezzel arra a házassági szövetségre mutatott rá, amelyet korábban a tizenegyedik fejezet az i. e. 252 körül létrejött hellenisztikus kori házassággal, Berenikének a szeleukida királyhoz, II. Theos Antiochoszhoz kötött frigyével előképezett. Bereniké II. Philadelphosz Ptolemaiosz leánya volt.

Octavia és Bereniké diplomáciai házasságokat, prófétai értelemben pedig szerződéseket képviselnek. Az ötödik verstől a tizedikig terjedő versek a déli és az északi királyságok közötti diplomáciai házasság történetét azonosítják, és amikor Marcus Antonius és Octavianus, akit később Augustus Caesarként ismertek, elrendezték a házasságot, a királyságot is felosztották keletre és nyugatra.

A brundisiumi egyezség (Kr. e. 40) Marcus Antonius és Octavianus (a későbbi Augustus) között létrejött tárgyalásos rendezés volt, amelynek célja a Második Triumvirátuson belüli feszültségek feloldása volt egy csaknem polgárháborús helyzetet követően. Az egyezség magában foglalta a római területek felosztását (Antoniusé a kelet, Octavianusé a nyugat), és Antonius Octaviával (Octavianus nővérével) kötött házassága pecsételte meg. Kr. e. 39-ben az eredeti, ötéves triumvirátusi időszak lejárt, Antonius pedig több mint 300 hajóval Itáliába hajózott; kezdetben nem engedték partra szállni Brundisiumban, így végül Tarentumban kötöttek ki. Octavianus ott találkozott vele, miután az elhúzódó közvetítések eredményt hoztak Antonius hadseregének Octavianus hadserege elleni, illetve fordítva, harcra való vonakodása miatt. Octavia kulcsfontosságú közvetítő szerepet játszott, és rábeszélte Antoniust, hogy támogassa Octavianust Sextus Pompeius ellen. Újabb öt évre (Kr. e. 32-ig) megújították a Triumvirátust, Antonius pedig 120 hajót bocsátott Octavianus rendelkezésére a megígért csapatokért cserébe (amelyeket Octavianus később visszatartott).

Kr. e. 32-ben nyílt szakítás következett be a két ellenfél között. A kapcsolatok a propaganda, Antonius keleti irányultsága (Kleopátrával), valamint Octavianus nyugati konszolidációja révén megromlottak. Octavianus Actium előtt elutasította Antonius későbbi konferenciajavaslatait.

Az északi királlyal (Antiochus) és a déli királlyal (Ptolemaiosz) kötött diplomáciai házasság esetében a menyasszonyt a déli király adta; Antonius (a kelet) és Octavianus (a nyugat) diplomáciai házassága esetében a menyasszonyt a nyugat adta. Mindkét diplomáciai házasság kudarcot vallott, és végül a leányt vagy nővért adó fél aratott győzelmet azon hatalom felett, amely megszegte a szerződést.

A Három Bizonyságtétele

A Szeleukida Birodalom végén volt egy harmadik szövetség, amelyben egy asztalnál hazugságokat beszéltek. Ez az ötödik szíriai háború (Kr. e. 202–195) összefüggésében történt, amikor III. Antiokhosz Magnus kihasználta a Ptolemaioszi Királyság gyengeségét IV. Ptolemaiosz Philopátor Kr. e. 204-ben bekövetkezett halála után. V. Ptolemaiosz Epiphanész (V. Ptolemaiosz) gyermekkorában (körülbelül 5–6 évesen) lépett trónra, így Egyiptom helytartók uralma alá került, és sebezhetővé vált a belső zűrzavarral, az öslakos felkelésekkel és a külső fenyegetésekkel szemben.

Antiochus Magnus már korábban is megszállta és elfoglalta a Ptolemaioszok jelentős területeit Koilé-Szíriában, Palesztinában és Kis-Ázsiában olyan győzelmek után, mint a paniumi csata (Kr. e. 200). Ahelyett, hogy Egyiptomot teljesen meghódította volna — ami római beavatkozást kockáztatott volna, mivel Róma nyomást gyakorolt rá, hogy bizonyos területektől maradjon távol —, „védelmező” szerepben diplomáciai házassági szövetséget keresett. Kr. e. 197/195-ben, a

háborút lezáró békeszerződés részeként, Antiochus Magnus eljegyezte, majd férjhez adta fiatal leányát, I. Kleopátra Syrát (más néven Kleopátra Syra) a gyermek V. Ptolemaioszhoz (a házasságkötésre Kr. e. 193-ban, Raphiában került sor; Ptolemaiosz 16, Kleopátra 10 éves volt).

Ezt nagylelkű gesztusként állították be: Antiochus a fiatal király szövetségeseként és „oltalmazójaként” tüntette fel magát, biztosítva a békét, miközben megtartotta ázsiai nyereségeit. A házasság révén közvetett befolyást szerzett Egyiptom fölött a leánya által (abban reménykedett, hogy az hű marad szeleukida gyökereihez, és a Ptolemaiosz-udvarban Szíria-párti hangként fog fellépni). A cselfogás visszájára sült el, mert Kleopátra a férje és Egyiptom pártjára állt, nem az apjáéra, s ezzel aláasta Antiochus hosszú távú uralmát. Ez tükrözi a brundisiumi egyezményt (Kr. e. 40), és több vonatkozásban is kapcsolódott a római eseményekhez.

Ahogy Antonius feleségül vette Octaviát (Octavianus húgát), hogy a majdnem háborúba torkolló rivalizáló hatalmakat összekösse, úgy használta fel Antiochus is leányának házasságát V. Ptolemaiosszal arra, hogy hivatalossá tegyen egy ideiglenes békét és a területi felosztást (a Szeleukidák megtartották északi hódításaikat, Ptolemaiosz pedig megtartotta délen Egyiptomot).

Antiochus de facto gyámként járt el a gyermek-király, V. Ptolemaiosz felett (családi kötelékek révén), hasonlóan ahhoz, ahogyan Octavianus (és a Második Triumvirátus) hatalmi vákuumok vagy vetélkedések közepette helyezkedett el. Mindkét esetben az „erősebb” alak (Antiochus/Octavianus) rokoni kapcsolatok révén igyekezett befolyást szerezni egy sebezhető ellenfél felett. Mindkét berendezkedés rövid távú stabilitást hozott, de hosszú távon „nem virágzott”, a mélyben meghúzódó bizalmatlanság miatt — Kleopátra Egyiptomnak kedvezett (ezzel aláásva Antiochust), míg Antonius keleti irányultsága (VII. Kleopátra) Octavianusszal való szakításhoz vezetett.

V. Ptolemaiosz kiskorúsága a régensek alatt párhuzamba állítható a Julius Caesar halála utáni ingatagsággal (amely a Második Triumvirátus megalakulásához és hatalmi küzdelmekhez vezetett). Bereniké házassága Antiokhoszsal a Szeleukida Birodalom történetének kezdetét jelezte Dániel tizenegyedik fejezetében, és Antiokhosz Magnusz leányának házassága az egyiptomi gyermekkirállyal a Szeleukida Birodalom végét jelezte. Marcus Antonius és Octavia házasságának felbomlása a Ptolemaioszi királyság végét jelezte. Júda mint Isten szövetséges népe a keresztnél jutott véget, és az a júdeai királyság a Makkabeusokkal és azzal a szövetséggel kezdődött, amelyet Rómával kötöttek. Mindezek a prófétai vonalak Dániel tizenegyedik fejezetének elbeszélésében jelennek meg, és mindegyik összhangban áll a negyvenedik vers rejtett történelmével. Az ötödik verstől kezdődően Bereniké szövetségét látjuk, amely Nagy Antiokhoszhoz és leánya, Kleopátra Szüra szövetségéhez vezet, s ez a huszonharmadik vers Makkabeusainak történetében megy végbe. A Makkabeusok Antiokhosz Epiphanész ellen indított lázadásuk alapján válnak e vonal részévé; ő a Szeleukida-dinasztia egyik utolsó uralkodója volt.

Antiochosz Epiphanész az az Antiochosz, aki Kr. e. 168-ban, a hatodik szíriai háború idején, Alexandriához közel Egyiptomban tartózkodott. Antiochosz Epiphanész megszállta Egyiptomot, és már a küszöbén állt annak, hogy elfoglalja Alexandriát. A Ptolemaioszi uralkodók Rómához folyamodtak segítségért. Róma Popillius Laenast küldte el — mindössze kis kísérettel, hadsereg

nélkül —, hogy átadja a szenátus ultimátumát; Antiochosznak haladéktalanul ki kell vonulnia Egyiptomból és Ciprusról, különben háborúval kell szembenéznie Róma részéről. Amikor Antiochosz átvette a levelet, és időt kért, hogy tanácsadóival konzultálhasson, Popillius — akit szigorúként és parancsolóként jellemeztek — fogta a sétapálcáját, és kört húzott a homokba a király lába köré. Majd kijelentette: „Mielőtt kilépsz abból a körből, adj nekem választ, amelyet a szenátus elé terjeszthetek.”

A következtetés egyértelmű volt: Antiochus nem hagyhatta el a kört anélkül, hogy el ne kötelezze magát Róma követelése mellett — ha megegyezés nélkül lépi át azt, az háborút jelent. Antiochus, megdöbbenve és megalázva, rövid ideig habozott, majd beleegyezett a feltételek teljesítésébe, visszavonta erőit Egyiptomból, és visszatért Szíriába. A diplomácia e merész cselekedete (amelyet Róma növekvő hatalmi tekintélye támasztott alá) csata nélkül kényszerítette ki a visszavonulást, szemléltetve Róma kibontakozó fölényét a Földközi-tenger keleti medencéjében. Széles körben ezt tekintik a „vonalat húzni a homokba” kifejezés eredetének (noha szó szerint egy körről volt szó).

Antiochus Epiphanes a protestáns értelmezésben annak a hatalomnak is tekintendő, amely felmagasztalja magát, elbukik, és megerősíti a látomást Dániel tizenegyedik fejezetének tizennegyedik versében.

És azokban az időkben sokan támadnak majd fel a dél királya ellen; és a te néped erőszakos fiai is felmagasztalják magukat, hogy beteljesítsék a látomást; de elbuknak. Dániel 11:14.

IV. Antiochosz Epiphanész Kr. e. 175–164 között uralkodott, és a tizenhárom szeleukida király közül a nyolcadik volt. Arra törekedett, hogy ráerőltesse a hellenisztikus kultúrát, és birodalmát a görög vallási gyakorlatok alatt egyesítse. Kr. e. 169-ben kifosztotta a Templomot, betiltotta a zsidó vallásgyakorlatokat (a körülmetélést, a szombat megtartását, a Tóra tanulmányozását), és áldozatbemutatásra kényszerített a pogány isteneknek. Kr. e. 167 decemberében pogány oltárt (Zeusznak) emelt a Templomban a zsidó égőáldozati oltár tetejére, és disznót áldozott rajta, valamint más szentségtörő cselekedeteket is elkövetett. Ez a megszenteltetés volt az utolsó csepp a pohárban a törvényt megtartó zsidók számára, akik ezt a Templom szentségének és Isten törvényének végső megsértéseként látták. Ez azonnali ellenállást váltott ki, amikor Mattatiás, egy módeíni pap, megtagadta egy szeleukida tiszt parancsát, hogy áldozzon a pogány isteneknek, majd megölt egy hitehagyott zsidót és a tisztet, ezután pedig fiaival együtt (a későbbi Makkabeusokkal) a hegyekbe menekült. Ez gerillaháborút és felkelést robbantott ki Kr. e. 167–160 között, amelynek célja a zsidó istentisztelet helyreállítása volt, s amely Kr. e. 164-ben Júdás Makkabeus alatt a Templom újraszenteléséhez (Hanuka) vezetett.

A Szeleukida Birodalom kezdetén és végén egy jelentős szövetség állt fenn, amelyet egy diplomáciai házasság jelképezett, s amely magában hordozta a megosztottság elemét, akár kelet és nyugat, akár észak és dél között. Amint a Szeleukida Birodalom hanyatlott, Antiochus Epiphanész a felemelkedő római hatalom jelképévé válik, és a makkabeusok felháborodásának középpontjába kerül. Később a történelemben annak a prófétai jelképképnek a hamisítványává lesz, amely megalapozza a látomást. A tizenegyedik fejezet huszonkettedik versében szereplő hatalom akkor töretik meg, amikor a szövetség fejedelme megtöretett.

És elsőpri őket előle az áradat karja, és összetöretnek; igen, a szövetség fejedelme is. Dániel 11:22.

Antiochus Epiphanes uralma Kr. e. 164-ben ért véget, csaknem kétszáz évvel Krisztus előtt, amikor „a szövetség fejedelme” a kereszten „megtöretett”. Amit itt meg kívánunk jegyezni, az az, hogy a Szeleukida Birodalom egy diplomáciai szerződéses házassággal kezdődött és végződött, amelyben a két fél közötti csalárdság történelmileg dokumentált tény. Antiochus Epiphanes uralkodása idején kezdődött a makkabeus felkelés, amely az amerikai forradalom előképe volt. A makkabeusok történetében a szeleukida hatalom lerázásáért folytatott küzdelmük magában foglalt egy jelentős szerződést Rómával. Az az igevers, amely közvetlenül azonosítja ezt a szerződést, egyúttal Rómát is úgy azonosítja, mint aki csalárdul cselekszik, vagy hazugságot szól a szerződéskötés asztalánál.

És miután szövetséget kötöttek vele, álnokul fog cselekedni; mert felvonul, és megerősödik kevés néppel. Dániel 11:23.

A negyvenedik versben említett végidőt megelőző minden prófétai vonal egy megszegett szövetséget tartalmaz. Uriah Smith a harmincadik vers „azokról, akik elhagyják a szent szövetséget” kifejezéséhez fűzött megjegyzésében a következőket írja:

„»A szövetség ellen való harag«; vagyis a Szentírás, a szövetség könyve ellen. Ilyen természetű fordulat ment végbe Rómában. A Herulok, a gótok és a vandálok, akik meghódították Rómát, az ariánus hitet fogadták el, és a katolikus egyház ellenségeivé lettek. Különösen e tévtan kiirtásának céljából rendelte el Justinianus, hogy a pápa legyen az egyház feje és az eretnekek megjobbítója. A Bibliát hamarosan veszedelmes könyvnek tekintették, amelyet a köznépnek nem volt szabad olvasnia, hanem minden vitás kérdést a pápa elé kellett terjeszteni. Ily módon gyalázat halmozódott Isten Igéjére. És Róma császárai, akiknek keleti ága még továbbra is fennállt, tudomással bírtak erről, vagy összejátszottak a római egyházzal, amely elhagyta a szövetséget, és a nagy hitehagyást alkotta, abból a célból, hogy elfojtsák az »eretnekséget«. A bűn embere az ariánus gótok leverése által emeltetett fel vakmerő trónjára, akik akkor Rómát birtokolták, Kr. u. 538-ban.” Uriah Smith, Dániel és a Jelenések könyve, 281.

Dániel tizenegyedik fejezetének ötödik verse a történelemnek azt a vonalát azonosítja, ahol a déli király diplomáciai menyasszonyt ad egy olyan szerződés jelképeként, amelyet ezt követően az északi király megszegett. A déli király megtorlása előképe volt Napóleon lelki déli királya megtorlásának az északi pápai királlyal szemben 1798-ban. Az ötödiktől a kilencedik versekig terjedő szakasz megszegett szerződése Napóleon megszegett tolinói szerződésének előképe volt, amely előképe volt Putyin azon állításának, hogy a NATO megszegett egy szerződést. Napóleon megtorlása előképe volt Putyin Ukrajna elleni megtorlásának 2014-ben. A tizedik versben Antiochus Magnus megtorlása, amely lezárja a negyedik szíriai háborút, összhangban áll Napóleonnal 1798-ban, valamint Putyinnal is 2014-ben. A tizenötödik vers pánioni csatáját követően, i. e. 200-ban, Antiochus diplomáciai házasságot rendezett el azzal a rejtett szándékkal, hogy Egyiptomot katonai szárazföldi csizmák alkalmazása nélkül vonja uralma alá. Antiochus Magnus trónja fiára szállt, akit meggyilkoltak, s ez Antiochus Magnus legfiatalabb fiát, Antiochus

Epiphanést juttatta a trónra. A görög szokások és vallás bevezetésére irányuló cselekedetei előidéztek a makkabeus felkelést, amely a huszonharmadik vers csalárd római szerződéséhez vezetett. A huszonnegyedik vers bevezeti a pogány Rómát, és azonosítja Antonius és Augustus hazugságainak asztalát. A harmincadik versben a pogány Róma párbeszédbe lép a pápai egyházzal, akiket úgy jelöl meg, mint akik megszegték a szent szövetséget.

A huszonnegyediktől a harmincadik versig a pogány Róma bizonyágtétele, a harmincegyediktől a negyvenedik versig pedig a pápai Róma bizonyágtétele. Dániel könyve tizenegyedik fejezete első versének minden egyes sora egészen a negyvenedik versig a prófécia olyan sorát képviseli, amely a negyvenedik vers rejtett történetében nyer alkalmazást. A Szeleukida királyság történeti vonala, a Ptolemaioszi királyság történeti vonala, a Makkabeusok júdeai királyságának történeti vonala, a pogány Róma történeti vonala és a pápai Róma történeti vonala egyaránt az 1989-től a vasárnapi törvényig terjedő történelmet szemlélteti. E vonalak mindegyike egy megszegett szövetséget azonosít e történelem egyik meghatározó elemeként.

Róma az, amely megalapozza Dániel tizenegyedik fejezetének látomását, és mind a pogány, mind a pápai Róma prófétai, csalárd szövetségei fokozatosként vannak megjelölve, és úgy, mint amelyek még azelőtt következtek be, hogy Róma a maga megfelelő és elkülönült prófétai időszakában legfőbb uralomra jutott volna. Mindkét hatalom a felsőbbség prófétai időszakának kezdetét ahhoz kötötte, amikor harmadik akadályát legyőzte. Az Egyesült Államokban hamarosan eljövendő vasárnapi törvény előtt két hatalom között csalárd szövetség lesz. A két hatalom négyszer volt a dél és az észak királya: egyszer Júda dicsőséges földje és Róma között, egyszer a római triumvirátus két része között, és egyszer a pogány és a pápai Róma között. A Rómára vonatkozó mindkét csalárd szövetség esetében ez a római birodalom egyik fele és másik fele közötti szövetséget jelentett, akár a kelet Antoniusa és a nyugat Augustusza, akár a kelet pogány Rómája és a nyugat pápai Rómája között. Négy csalárd szövetség az észak és a dél királyai között, kettő a kelet és a nyugat királyai között, és egy a hamarosan fellépő északi király és a dicsőséges föld között.

Ezzel lezárul Dániel könyvének első bemutatása. A Panium-sorozat Dániel könyvéről szóló sorozat befejezését jelenti, amely a negyvenedik vers rejtett történetének bevezetése, s amelyet a következő cikkben tovább fogunk vizsgálni.